

АНАТОЛІЙ КОСТЕЦЬКИЙ

ПОСТУКАЙ У МОЄ ВІКНО

АНАТОЛІЙ КОСТЕЦЬКИЙ

ПОСТУКАЙ У МОЄ ВІКНО

ПОВІСТЬ

Для молодшого шкільного віку

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1978

Хто б не хотів мати у себе вдома чотиринного або пернатого друга? Героєві цієї книжки по-везло: його давня мрія збулася. Піклуючись про свого пернатого вихованця, хлопчик зрозумів, що таке справжня дружба, навчився бути душевно щедрим.

Повість «Постукай у моє вікно» відзначена премією на Республіканському конкурсі на кращу книгу для дітей та юнацтва в 1977 році.

МАЛЮНКИ СЕРГІЯ АРТЮШЕНКА

К72

Костецкий А. Г.

Постучи в мое окно. Повесть. Рис. С. Артюшенко. К., «Веселка», 1978.

40 с. с илл. Тираж 65000. Цена 10 коп.

Герою этой книжки повезло: у него дома поселилась птица. Заботясь о своем пернатом воспитаннике, мальчик понял, что такое настоящая дружба, и научился душевной щедрости. О глубокой гуманности, об искренней любви ко всему живому рассказывается в этой книжке.

КОЛИ ВДОМА НІКОГО НЕМА...

Найгірше для мене — вчити вірші напам'ять. Вони чомусь не вчаться. Шепочу собі під ніс, до підручника зазираю, силкуюся запам'ятати, а в голові — хоч би що!.. Правда, інколи вірші самі запам'ятовуються, треба тільки раз або два прочитати. Але таке буває рідко.

От і зараз нам загадали вчити. За вікном сіється колючий осінній дощ. Ні у двір вийти, ні в гості до Славка сходити — сиджу на кухні та вчу.

Вдома нікого нема. Тато на зборах у своєму НДІ: це інститут такий, науково-дослідний. Мама ввечері працює. Вона в мене вчителька, викладає мову й літературу у вечірній школі, робітникам. Вони вдень працюють і можуть учитися

лиш вечорами. Тому для них і школу таку зробили — вечірню.

Тільки б ви знали, як важко бути сином учительки! Кращої мами, ніж моя, не знайти, це правда. Але чого б їй не бути, приміром, ткалею, як мама Славка, чи кондуктором, як Сергієва? Не щастить — та й годі!

Отож удома зараз нікого. Мама, якби прийшла, відразу почала б мене перевіряти. А я нічого ще не вивчив. Хочу, а не вчиться...

Взагалі я люблю сам лишатися — роби що хочеш! Можна посидіти на балконі чи у двір вийти. Але в такий дощ не погуляєш! От і сиджу на кухні, бо нічого мені й не хочеться. Хіба що Сетона-Томпсона перечитати...

Мама каже: я зовсім очманів од своїх звірів, тільки про них і читаю, а про підручники геть забув. Навіть ховає мої улюблені книжки. Але за мене вступається тато. Він зоолог, вивчає птахів і звірів і книжки мені сам купує. «Хай читає,— каже тато.— Це ти просто заздриш, що він обрав мій шлях, а не твій». Тут мама, звісно, не стримується — їй, по-моєму, справді прикро — і починається...

Тоді я вмикаю телевізор і сідаю перед екраном. Це відразу припиняє суперечку. «Ось,— киває на мене тато,— результат твоєї системи. Хай краще телевізором очі псує, ніж читає хорошу книгу!» Телевізор — найболючіша мамина проблема. Вона одразу віддає мені книжку й вимикає телевізор.

По правді, так я й сам не дуже люблю його: що там хорошого? Хіба «У світі тварин» або «Клуб кіноподорожей». Ну, ще мультики — і все! Та й дивитися нецікаво: екран маленький. Все чорно-біле, навіть губи у дикторки — чорні, а не червоні! От у Славка телевізор кольоровий, я футбол дивлюсь у нього. Так що вам сказати? Теж не дуже. Хіба ж то колір? Інша річ — кіно...

Ну ось, будь ласка! Знов мої думки не туди побігли. А мені вчити треба!

О, що це? Наче в шибку стукають? Мабуть, здалося. Так, здалося. До нас не постукаєш: ми живемо аж на восьмому поверсі!

Ех і красота в нашому вікні! Весь правий берег Дніпра — мов на долоні: Палац піонерів, лавра, пам'ятник Невідомому солдату. А восени, коли дерева колір міняють, здається, ніби хтось Київ пофарбував. А кажуть: «Русанівка — не дуже...» Так тітка мамина каже. Вона сама на Печерську живе. А я вам скажу — дуже! Ще й як — дуже! Вона просто заздрить, бо з її вікна нічого не побачиш. От я зі свого бачу її будинок, а вона мій — ні, бо живе на якомусь там другому поверсі...

О! Здається, хтось таки стукає! Але хто? Може, злодій? Та він, мабуть, не стукав би... Піду гляну, це в кімнаті батьків. Ось тільки мамину качалку для тіста прихвачу.

І я сміливо рушив до кімнати батьків. На мить зупинився, набрав повні груди повітря і рвучко розчинив двері.

— Руки вгору! — щосили заволав я. — Стій, бо бачу! — гукнув у темряву — і збрехав. Нікого я не бачив, бо в кімнаті нікого не було. Я обережно підкрався до вікна, зиркнув у шибу, а там!.. Що я там побачив — ніхто й не вгадав би.

На підвіконні, з другого боку шибки, сиділо намокле, скуйовджене грачєня! Сиділо й позирало на мене сумним блискучим оком. «Ну й дива, найсправжнісіньке грачєня!» — подумав я, бо впізнав його відразу. Та й ви б, напевне, упізнали, коли б прочитали стільки книг про птахів.

Я довго не думав, що робити. Я відчинив тихенько вікно, щоб не сполохати птаха, і став за дверима. Грачєня зазирнуло в кімнату — і сміливо стрибнуло всередину. Тієї ж миті я вискочив зі своєї схованки і кляцнув вікном. Все! Тепер не втече!..

А грачєня й не думало тікати. Воно обтрусило пір'я і почало роздивлятись навколо. Мене грачєня не злякалось анітрохи. Навіть спустилося на підлогу та дзьобнуло в капець, ніби знайомилось.

От так історія! Схочеш — не вигадєш: грачєня само прилетіло до мене ще й у шибку постукало! Птах, а знає, де йому раді.

«Але що скажуть мама й тато? — подумав я. — Тато зрадіє, а мама?.. Адже вирішує все вона. Що ж скаже мама?!»

ЯК БУДЕ ЗАВТРА?

Спати я не ліг, а сидів на кухні й чекав маму й тата.

Вони прийшли об одинадцятій. Тато завжди зустрічає маму після роботи, і вони приходять разом, коли я вже сплю. Тож зрозуміло — тільки-но вони побачили, що я не в ліжку, як мама строго мовила:

— Це що таке?

І в цю ж мить помітила граčenja.

— А це — що?! — зовсім іншим тоном повторила мама, не зводячи погляду з граčenja, котре сиділо переді мною на столі та спокійно дзюбало кашу з моєї тарілки.

— Невже ти не знаєш? — сказав здивовано тато. — Це грак звичайний, або по латині — корвус фругілегус. — І, поки мама не отямилась, додав: — Поширений в Європі та Північній Азії. Знищує гризунів, комах...

— І кашу нашої дитини! — перебила його мама, але вже більш привітно.

Чесно кажучи, я терпіти не можу, коли мене дитиною називають. Яка я дитина, коли в третій клас ходжу? Але зараз сперечатися з мамою не став, бо чудово розумів: доля граčenja в її руках.

— Звідки воно? — кивнула мама на птаха.

І я все розповів...

Мама дослухала мене, вихопила тарілку з-під носа граčenja й зігнала його на підлогу. Потім витерла стіл і сказала:

— Щоб завтра цього «фругілегуса», чи як там його, в нашому домі не було. Все!..

Ох, це мамине «все»! Я добре знав із власного досвіду: коли мама сказала «все!», проси не проси, нічого не буде. Своїм «усе» мама поставила крапку, коли я благав купити паугу. Цим же словом кінчились і мої спроби умовити маму поселити в нас бездомного собаку. Багато що кінчалося цим словом. Як кінчалося? Будь ласка! Папуга й досі живе в «Зоомагазині» та зносить усякі знущання відвідувачів. Собака? Хтозна, де він тепер тиняється, бідолашний... А за папугою та собакою розтанули мрії про ключку, новий велосипед і спінінг.

Я розумію: «вчителька й молодший науковий співробітник — не мільйонери», як любить повторювати мама, і не можуть задовольняти всі примхи сина. Але ж хоч інколи, хоч раз на місяць... Де там! Не везе мені й годі!..

— Ось, хай почує,— обірвала мої думки мама й дала мені величезну картонну коробку з-під нашого телевізора.

— Сподіваюсь, воно звідси не вилізе й не здійме серед ночі галасу? — додала мама й пішла до себе.

Тато винувато поплескав мене по спині, підморгнув мені та пішов за мамою.

А я взяв грачєня, яке вже не тікало від мене, і посадив у коробку.

Нова домівка йому сподобалась. Грачєня оглянуло коробку, пострибало з кутка в кут, настовбурчило пір'я й заснуло.

Ще хвилин п'ять я стояв над ним і розглядав його чорне, ніби металеве пір'я, що м'яко виблискувало при світлі. Мені раптом закортіло погладити його. Я нахилився над коробкою і ледь-ледь, щоб не збудити птаха, торкнув його крило. Грачєня розплющило одне око, сонно глянуло на мене, хитнуло головою, наче казало «на добраніч!», і знов заснуло. Тоді я вимкнув світло на кухні, побажав доброї ночі батькам і теж пішов спати.

Ліжко того вечора було чогось незручним. Я довго лежав і думав, як же зробити, щоб грачєня зосталось у мене, але нічого придумати не зміг.

ЗАПІСКА ВІД МАМИ

Ранок видався веселим і сонячним, але я не зрадів цьому. Коли б ішов дощ, грачєня лишилось би в нас, а так...

Я встав і поспішив на кухню, до коробки. З неї чувся стукіт. Певне, грачєня вже прокинулось і стрибало по своїй домівці. Я зазирнув у коробку й побачив його, веселого й іще чорнішого, аніж учора. Перед ним стояла тарілка з кашею. Видно було, що грачєня вже поснідало: по всій коробці валялися крихти.

— Привіт! — сказав я граченяті.

— Кр-ри-и! — відповіло воно раптом і радісно замахало крилами.

І тут я побачив, що з крилами в нього не все гаразд! Я витяг його з коробки й уважно роздивився. Так і є. Крила йому хтось підрізав. А це означало одне: у граченяті вже є х а з я ї н і!

Годі й казати, як я засмутився. Тепер не лишалось надії, що граченя буде моїм. Я пустив його на підлогу, а сам пішов до ванної, умився, вдягся, прибрав ліжко та повернувся до кухні — снідати.

Вдома знов нікого не було...

Як мені це надокучило! Майже ніколи не буває вдома батьків,— такі вони зайняті. Навіть ні з ким поговорити, коли тобі сумно. Не піду ж я до Славка о сьомій ранку! От і сиди собі й сумуй... Тато йде на роботу, коли я ще сплю, бо їхати йому далеко, з двома пересадками — автобус і метро. А мама вранці завжди кудись біжить — то в магазин, то на базар, то ще кудись. А сьогодні пішла до перукарні чергу займати. В неї вечір у школі, й вона мусить бути красивою... Мама в мене й так завжди красива, та їй чомусь обов'язково знадобилася ще й зачіска!

Я звик, що, коли вранці нема нікого, мама лишає записку. Ось, до речі, й вона! Ану, погляну...

«ПЕРШЕ: не забудь прибрати ліжко».

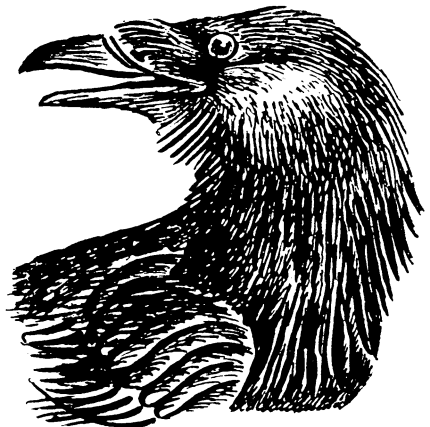
Ну от, знов про ліжко! Завжди мама нагадує, хоч я й сам пам'ятаю... Що ж там далі? Ага!..

«ДРУГЕ: пий молоко з дитячим сирком».

Звісно, сирок! Можна було й не писати...

«ТРЕТЄ: не забудь закрити холодильник і замикай двері на обидва замки!»

Щоразу — «обидва замки», наче їх десять! Що там іще?

«ЧЕТВЕРТЕ: будь о третій вдома — є важлива розмова».

Буду, куди ж я дінусь! Хіба що зі Славком пройшлися б, так у нього тренування, він з першого класу гімнастикою займається. Ну от, ніби останнє!..

«П'ЯТЕ: ми з татом учора вирішили — грачення залишається в нас».

Мені аж дух перехопило! Я труснув головою і перечитав останні слова. Так, я не помилився! Ось, будь ласка, чорним по білому:

«ГРАЧЕННЯ ЗАЛИШАЄТЬСЯ В НАС»!

Я підскочив трохи не до стелі й заверещав:

— Ура! Хай живе мама! Хай живе тато! Ура-а-а! Воно — моє, моє, моє!..

Мабуть, я своїм вереском налякав бідолашного птаха, бо грачення зойкнуло та з розгону чкурнуло в коробку, забилось у куток і навіть не ворушилось.

Я потанцював навколо столу, ще тричі вигукнув «ура!» мамі й татові й витяг переляканого птаха з його схованки.

— Ти уявляєш, як тобі пощастило! — почав було я, та зразу ж виправився. — Ой, вибач! Не тобі, а н а м, нам з тобою! Тепер ти — мій, а я — твій назавжди! Розумієш, на-зав-жди!..

І я мало не заплакав од щастя, але вчасно згадав: мужчина я чи не мужчина, як любив говорити тато, — і лише цмокнув грачення в крило. А воно, моє любе, моє хороше, дзьобнуло на radoщах мене просто в плече. І зовсім не боляче, от аніскілечки не боляче, а по-дружньому, порідному!

Звичайно, дитячий сирок я проковтнув за півхвилини, і він здався мені таким солодким, як ніколи. Тут я поглянув на годинника — і вчасно! Була вже восьма. Я хутко зібрав портфель, попрощався з граченням, зачинив двері на обидва замки й поспішив до школи.

На вулиці я раптом пригадав, що не вивчив заданого вірша, а Тетяна Микитівна може викликати мене. Я на ходу витяг підручник, щоб завчити хоч рядок. Портфель я затис під пахвою, розгорнув книгу на потрібній сторінці й прочитав:

Поздняя осень.
Грачи улетели...

Ну й дива, так це ж про граків! Я кілька разів пробіг очима сторінку, й вірш сам собою запам'ятався. І так міцно, що я не сумнівався: розбуди мене серед ночі та спитай — зразу ж його прочитаю!

До класу я влетів разом із дзвоником.

Захеканий, привітався зі Славком і важко бухнувся на лаву.

— Ну що, вивчив? — замість вітання поцікавився Славко.

— Ще й як! — гордо відповів я. — Навіть повторювати не буду.

— Тоді підніми руку, я не встиг, — прошепотів Славко мені на вухо, бо до класу вже заходила Тетяна Микитівна.

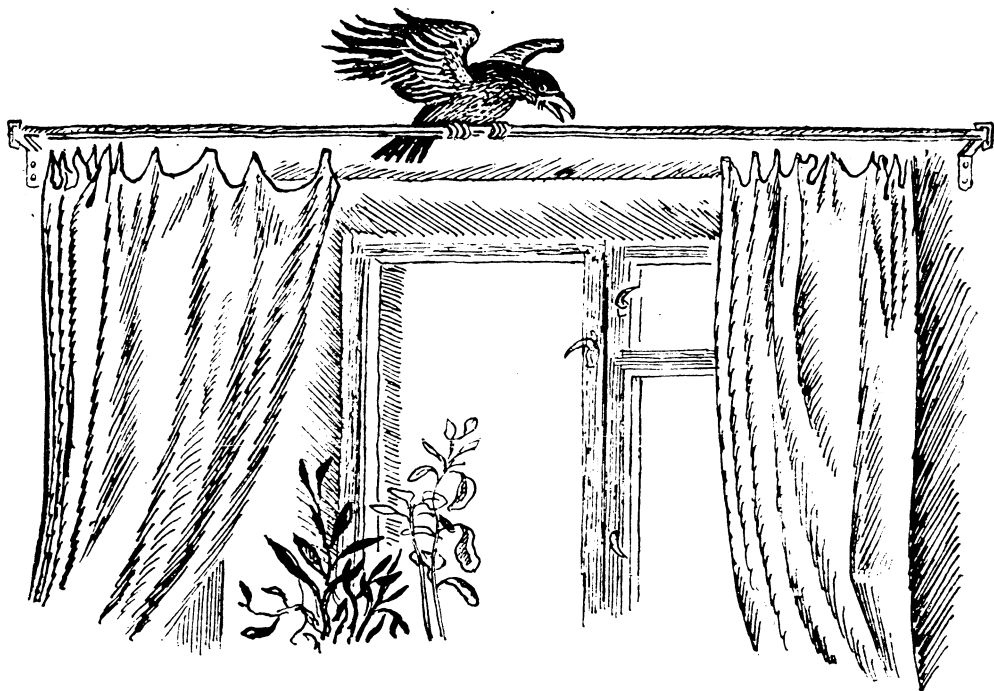
Все обійшлось якнайкраще! Таки щастя на світі є! В цьому я нарешті переконався. По-перше, мама й тато лишили грачення. По-друге, п'ятірка за вірш теж чогось варта. І потретє, я врятував Славка. Отримай він двійку — і тренер не пустив би його на гімнастику, поки не виправить. А Славко ж без гімнастики — як риба без води!..

Гарно йти додому, коли тебе чекають! Навіть черевики виспівують, а перехожі всміхаються тобі, як давньому знайомому. Красота, коли в тебе хтось є, кому ти потрібен!

Зрозуміло, перш за все я потрібен татові й мамі. Та одне — бути потрібним батькам і зовсім інше — граченяті. Мамі й татові я потрібен, бо я їхній син... А граченяті — щоб я піклувався про нього. А це здорово, коли тобі є про кого піклуватись!

Я припустив дужче й уже за кілька хвилин був коло дому. Тільки тут я згадав, що у граченяті вже є хазяїн, і мені стало кепсько. Я уявив, що хазяїн відшукався та забрав грачення. І коли я зайду в квартиру, на кухні стоятиме порожня коробка з-під телевізора.

Наляканий цими думками, я забув про ліфт і майже злетів на восьмий поверх.

ВАЖКО ПИСАТИ ОБ'ЯВИ!

— За тобою що, вовки женуться? — спитала мама, відкриваючи мені двері.— У тебе ж є ключі. Чи ти загубив їх? Ні, не загубив, а просто забув про них.

— Де воно?! — гукнув я.

— Хто «воно»? — здивувалася мама.

— Грачення!

— Де ж йому бути: сидить і кашу наминає,— посміхнулася мама, коли зрозуміла причину мого хвилювання.— Мий руки та сідай обідати. Заразом поговоримо, бо я скоро йду.

Я вимив руки, плеснув холодною водою в обличчя — так розпашівся! — і поспішив до мами.

— Бач, куди вилізло! — кивнула мама на карниз.

Я глянув на вікно й побачив, що грачення сидить під самісінькою стелею і спокійно чистить своє чорне, аж металеве, пір'я.

— Привіт! — гукнув я до нього.

Граčenja кинуло чиститись, повело на мене оком і радісно зойкнуло:

— Кр-ри-и!

На його мові це, мабуть, означало: «Привіт! Я за тобою скучило».

— Якщо воно так галасуватиме,— невдоволено зауважила мама,— ми всі поглухнемо.

— Мамочко,— запевнив я,— це воно просто за мною скучило. А насправді воно дуже спокійне!

— Сідай, борщ охолоне,— перебила мама й сіла навпроти мене.— Отже,— почала вона урочисто,— ми з татом вирішили...

— Мамочко, люба! — вигукнув я, та мама обірвала мій запал:

— Я не скінчила! Так от, ми його лишаєм, але при одній умові: доглядатимеш його ти сам...

Я знов одкрив рота — запевнити, що кращої умови й не придумати,— але мама строго підняла палець, і я став слухати далі.

— ...І, звичайно, щоб це не позначалось на уроках. Одне зауваження — і...

— Жодного! — не втерпів-таки я.— Жодного зауваження від сьогодні! Зараз побачиш...

Я вискочив із-за столу й вибіг у коридор, де стояв мій портфель.

— Як ти гадаєш, мамо, що це? — гордо простягнув я мамі щоденника.

— Ой! — тільки й сказала мама, наче не вірила очам своїм.— П'ятірка! З літератури! Дай я тебе поцілую, дитинко!

Знов — «дитинка»! Але я вдав, ніби не чув, і повис у мамі на шиї.

— Отже, домовились,— сказала мама, коли нарешті звільнилась од моїх обіймів.— І щоб ми з татом не нагадували про твої обов'язки. Ти відповідаєш за життя птаха. Не забувай про це. Все!

Яке хороше слово — «все»! Кращого я, мабуть, і не чув.

Зрозуміло, я доглядатиму його, бо знаю, що п о т р і б е н гра-
ченняті! От тільки крила... Сказати мамі чи ні?

— Мам,— нерішуче почав я, бо мама вже стояла перед
дзеркалом, а в такі хвилини її краще не турбувати,— по-
слухай, будь ласка!

— Хіба ми не домовились? — озирнулась мама.

— Так, але, знаєш, у граченьти... крила підрізані.

— То що? — не зрозуміла мама.

— А те, що воно в ж е ч и є с ь!

— Справді,— здивувалась мама.— Як я не помітила?!
Значить, воно від когось утекло. Що ж, доведеться поверну-
ти. Звичайно, коли хазяїн відшукається. А ти зроби ось
що...— Мама на мить задумалась і закінчила:— Напиши
об'яву та повісь на парадні двері. З такими крилами здалеку
не прилетиш. Отже, коли в нього хтось є, то він живе в на-
шому будинку. Все!..

Мама, як завжди, мала рацію!

Я поплентав до своєї кімнати, взяв ручку, аркуш паперу
і сів писати об'яву.

Писав я майже годину. Треба було добряче помізкувати,
щоб вийшло якнайкраще, без помилок. Врешті-решт я на-
писав таке:

О Б' Я В А

Товариші громадяни! Від кого в т е к л о граченья,
просимо звертатися до кв. № 50 (8-й поверх), теле-
фон: 63-11-57.

Спитати Почепцова Юрка.

Дякую за увагу!

Здається, вийшло непогано. Все на місці, як у школі вчили.
Навіть поверх назвав, щоб не шукали довго (краще б зовсім
не шукали!). Та над усе мені подобалось: «...від кого в т е к л о
граченья...». Слово «втекло» я навмисно підкреслив. Мо-
же, хазяїну стане соромно, що граченья від нього в т е к л о,

і він за ним не прийде. Адже з дому тікають, коли там страшенно погано!..

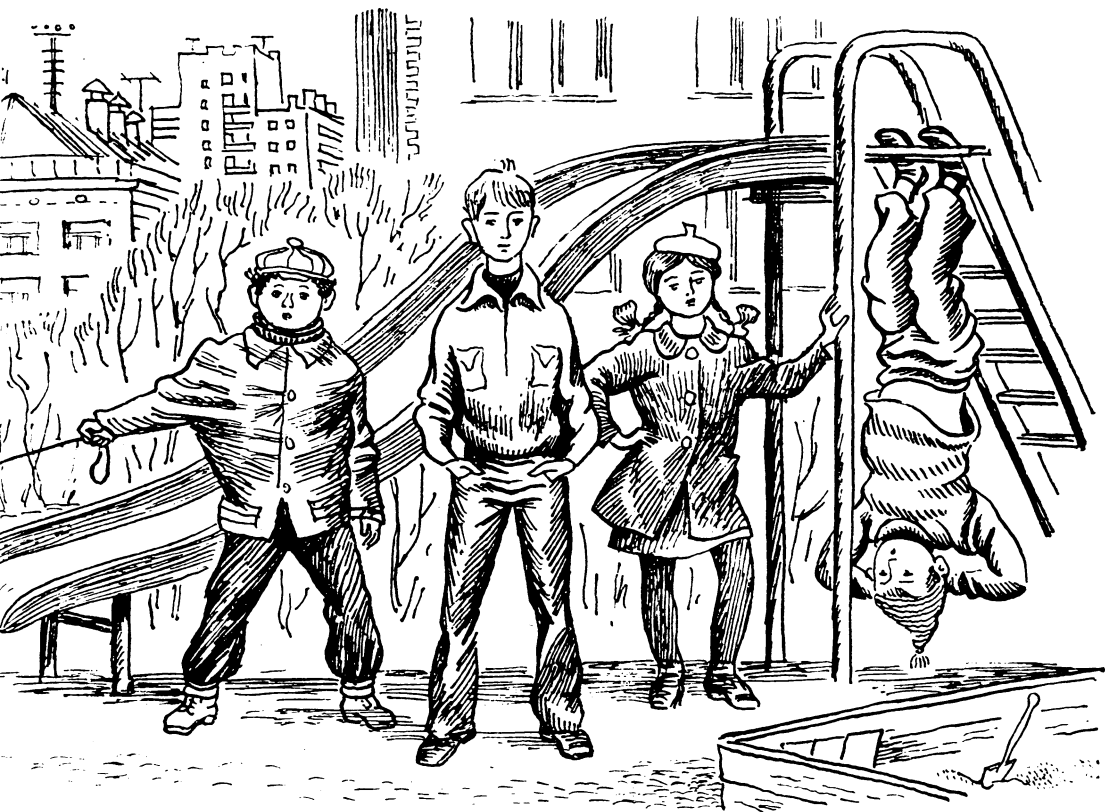
Я знов переглянув об'яву й пішов чіпляти її.

ПРИЙДЕ ЧИ НІ?

День сьогодні видався по-літньому теплий, хоч був листопад. Перед будинком сиділи на сонці бабусі й дідусі та про щось гомоніли.

А неподалік, на майданчику, зібралося все наше товариство.

Бачите пузання? Це Вітько з першого під'їзду. В нього є

величезний бульдог. Він хоч і товстий, а дуже хороший. Хто? Звичайно, Вітько, а не бульдог!..

А той довготелесий, худенький — Сергій, наш «голова»! Він завжди щось вигадує. Приміром, наловити дві тисячі горобців, зв'язати докупи й літати на них. Або збудувати машину, яка б усе на світі змішувала. Ми поцікавились — навіщо, — так Сергій образився і три дні не розмовляв з нами... А на четвертий запропонував нам випити по три тисячі триста тридцять сім склянок газованої води, щоб стати від газу легкими, як аеростати. Він усе розрахував, крім одного — куди в нас влізе стільки води?.. А нині Сергій розмірковує, скільки потрібно кротів, щоб замінити машини для риття метро. Уявляєте, красаота яка?! Наказав кротам: «Рийте ось

тут!» — і сиди собі посвистуй. А на зекономлені гроші, частину яких, звичайно, дадуть Сергію, ми купимо справжню футбольну форму для кожного. Он як!..

А гляньте на того білявого, у в'язаній шапочці. Він на драбині донизу головою висить! Точно, це мій Славко. Ми з ним за одною партою сидимо.

Ну от, наче всі...

Ой ні, пробачте! Он, за гіркою, бачите — кіски стирчать? Помітили? Це — наша Вітуня! Ну й що, коли дівча? Зате — яке! Таку пошукати... Ми всі горою за неї, бо вона серед нас найменша. Та й мами в неї нема. Кажуть, кудись поїхала. Ми-то знаємо, в чому річ, але їй не кажемо: ще мала, не зрозуміє... Зате тато в неї — ого-го! Нас усіх запросто підняти може. А вміє геть усе. Йому шпаківню зробити чи велосипед полагодити — раз чхнути!

Отаке наше «товариство»! А коли хтось до Вітуні не так, матиме справу з нами всіма. І, звичайно, з Вітьковим буль-догом!

Я причепив об'яву й підійшов до хлопців, яким досі нічого не казав про грачення, бо не знав, як воно буде...

— Що ти ладнав там? — поцікавився Сергій.

— Об'яву... — сумно промовив я.

— «Міняю книжки на хом'яка!» — засміявся Вітько.

То він так жартував. Хлопці завжди жартують з мене, бо знають, що я давно мрію про когось живого.

— Майже вгадав! — відповів я Вітькові. — Це об'ява про грачення.

— Просиш граків поділитися хоч однею з тобою? — ехидно поспитав Вітько, та побачив, що я навіть не посміхнувся, і враз посерйознішав: — Що там у тебе? Кажи!

Хлопці посідали круг мене, і я розповів їм все-все...

— Ну й ну! — показав Сергій. — Треба щось придумати.

Він підвівся й почав ходити майданчиком. По його обличчю можна було здогадатися, що він думає дуже старанно. Раптом він зупинився:

— Ось що! Ти, Юрко, йди додому і нікуди не виходь. А ми гайнемо по квартирах. По-моєму, в нашому будинку ніколи граків не було, але треба перевірити.

— Тримайся! — кинув Славко. — Гайда, хлопці!

І вони гуртом помчали до першого парадного, а я полпентався додому — чекати: прийде хазяїн чи ні...

ВІЗИТ НЕЗНАЙОМЦЯ

— Нещасливі ми з тобою, — казав я граченяті, сидючи на своєму улюбленому місці за кухонним столом, — зовсім-зовсім нещасні. Чому ти не прилетіло до мене просто так? Невже треба було від когось тікати?

Грачення, похнюплене й сумне, сиділо на плиті й косило на мене блискучим оком, ніби теж розуміло, в якій ми скруті.

— Тепер чекай невідомо чого, — вів я далі, — а мені на завтра вчити — ого-го! Ти посидь нищечком, а я — за уроки. Коли справа є, час іде швидко.

Я розклав на столі підручники й засів за уроки. Грачення перестрибнуло на стіл, потім — на моє плече, умостилося там і затихло.

Коли я скінчив останню задачу, хтось подзвонив. Я рвучко підскочив, та за мить спинився.

«А може, не відчиняти? — майнула думка. — Може, вдати, що нікого нема?»

— Кр-ри-а! Кр-ри-а! — заголосило раптом грачення, та так голосно, що за дверима точно почули.

— Ех ти! — кинув я граченяті й пішов до дверей...

На порозі стояло... наше товариство!

— Ну як? — майже крикнув я.

— Люкс! — відповів Сергій, мов інакше й не могло бути.

— Отже воно — м о є?! — не повірив я.

— Не твоє, а н а ш е! — виправив мене Вітько. — Ми в с і хвилювалися.

Я нічого не мав проти.

— Ну добре, наше, — погодився я.

— Давай показуй нашого, — скомандував Славко, — годі його ховати.

— Так, покажи, будь ласка,— попросила й Вітуня.

І я повів усіх до кухні...

— Ой, чорняве яке! — зраділа Вітуня, коли побачила грачення.— А гарненьке ж! Ціп-ціп-ціп! — простягла вона долоньку до граченьти, що сиділо на карнизі й позирало з острахом на багатоголосе товариство.

У відповідь ми так зареготали, що в шафі задзеленчав посуд. А грачення так і пурхнуло до своєї рятівної коробки.

— Ач, яке спритне! — оцінив Славко його карколомний стрибок.

— О, дає! — захоплено вигукнув Вітько.

А ми засміялися ще дужче, бо не зрозуміли, чи це він про стрибок граченьти, чи про Вітунине «ціп-ціп».

— Годі вам! — припинив наші веселощі Сергій.— Птаха лякаєте... А ти не слухай, Вітуню, вони й самі не знають, як його кликати. Навіть він! — і Сергій показав на мене.

Він мав рацію: я таки не знав.

— А я знаю! — похвалився Вітько.— Його треба кликати на ім'я.

— Молодець, хлопчику! На цукерку,— пожартував Сергій.— Тільки в нього, здається, нема імені...

І знов Сергій не помилився, бо я досі не здогадався назвати грачення, хоч і знав, що без імені — не життя. Справді, як його кликати: «Гей, ти! Ходи сюди!»? Ну й ну...

Оскільки я мовчав, хлопці зрозуміли: Сергій мав рацію.

— А давайте,— зраділа Вітуня,— зараз же дамо йому ім'я!

Це нам сподобалось. Ми трохи погаласували й домовились: напишемо на папірцях імена для граченьти, а Вітуня тягнутиме. Що витягне — те й буде.

Я приніс олівці й папір — і почалося...

Славко сів на підвіконня, втупив очі в стелю й зашепотів щось нечутне.

Сергій походжав із кутка в куток, і його обличчя було рішучим і суворим.

Вітуня одчайдушно смоктала за столом свого олівця, наче хотіла щось висмокстати з нього.

Лиш Вітько настрочив одразу та вкинув папірця в каструлю.

Я участі в конкурсі не брав, бо згоден був на все — аби грачення лишалось моїм! Та й до вигадки я не дуже...

Нарешті всі повкидали папірці в каструлю. Я перемішав їх, і Вітуня потягла.

— «Бу-це-фал»! — здивовано прочитала вона.

— Що, що?! — перепитав Сергій.

— Буцефал, ось що! — відказав замість Вітуні Славко, бо це був його папірець.

— Сам ти Буцефал! — засміявся Сергій. — Ти хоч знаєш, що воно таке — Буцефал?

— Так зовуть мого хом'яка.

— «Хом'яка»! — знов засміявся Сергій. — Так звали коня Олександра Македонського. Чи, може, ти не чув, хто такий Македонський?

— Це його дядя! — устряв Вітько.

— А ти — «тьотя», — образився Славко. — Чи не все одно, хто такий Буцефал! Красиво — і все. А ви просто заздрите, що самі такого не придумали.

І він одвернувся до вікна.

— Ну подумай сам, — підійшов до Славка Сергій, — хіба можна рівняти хом'яка з птахом?

— А чому ні! — обізвалась Вітуня. — От мого kota звуть Вася, як і Славкового тата. Ну й що ж тут поганого?

Ми ледь не задихнулися від сміху. А Славко повернувся до Вітуні, зблиснув очима, та... лиш махнув рукою:

— Сама ти Вася! Ну добре, тягни ще.

Вітуня дістала другого папірця і прочитала:

— «Гри-ня»!

— Ну як? — захвилювався Вітько, і ми зрозуміли, що це його папірець.

— Наче непогано, — розважливо мовив Сергій і повторив: — Гри-ня...

Я хотів заперечити, що це надто просто для грака, та з коробки раптом залунало:

— Кр-ри-а! Кр-ри-а!

Здавалось, грачення повторює: «Кр-ри-а!» — «Гри-ня!»

— Ось і йому подобається! — зрадів Вітько.

Це мене переконало.

— Згода! — сказав я. — Хто за? Проти? Одноголосно!

І ми всі порадили, що так легко вирішили цю складну проблему — дати граченяті ім'я.

— А як тобі спало на думку назвати його Гринєю? — поцікавився я у Вітька.

— Дуже просто. Коли ми дзвонили до тебе, я почув, як воно кричить, то відразу й подумав: дуже схоже на «Гриню».

Я забув вам сказати, що наш Вітько — поет. Він завжди щось римує або шукає однакові слова, приміром — чайник-чайка-чашка або ще якимось... Правда, нам Вітько свої вірші не читає. І ось чому. Колись, тільки-но ми переїхали до нашого будинку й познайомились, він вибіг у двір і спитав:

— Хочете, вірші вам почитаю? Сам склав!

— Давай, — не дуже щиро зраділи ми, бо якраз обговорювали останню перемогу київського «Динамо».

Вітько здерся на гойдалку, змахнув невідомо навіщо рукою і почав:

Світило сонце, птах співав,
а я додому крокував.
Аж раптом із-за рогу
з гучним веселим «гав!»
рудий і клишоногий
з'явився пес — і став.
— Привіт, кудлатохвостий! —
я привітався з ним. —
Ходім до мене в гості,
ти, певне, зголоднів?
Я дам тобі варення,
цукерок повну жменю,
солодку скибку дині.
Ну що, рудий, ходімо? —
Та пес у гості не схотів,
дослухав пес мене — і втік...
«Тим гірше для рудого!» —
подумав я про нього,
подумав — і покрокував.
А наді мною птах співав...

Що тут почалось — не уявляєте! Ми схопилися за животи й попадали на землю, бо сміх просто душив нас.

— Ну як? — поцікавився Вітько.

— Вищий клас! — гигикнув Славко.

— Карл-сон-чик наш! — продекламував Сергій, і ми ще дужче розреготалися.

Тут Вітько зрозумів, що сміємося ми не з віршів, а з нього, товстого й червонощокого, мов дівчисько. Він схлипнув і кинувся геть. За кілька днів ми помирилися, але віршів своїх Вітько нам більше не читає.

«Нічого,— думав я,— аби не кидав писати. Стане колись всесвітньовідомим, і ми згадаємо, як чули його перший виступ!»

Такий він, наш Вітько! Тож ясно, що придумати якесь там ім'я — для нього пусте!

Нарешті всі надивилися на Гриню досхочу й почали збиратись додому. Аж тут подзвонили в двері. Я попросив хлопців зачекати й побіг відкрити.

За дверима стояв незнайомец. Під пахвою в нього був чорний облізлий портфель, а на голові сидів чудернацький зелений капелюх.

— Здрастуйте, молодий чоловіче! — якось надто ввічливо привітався він.— Це ви — Юрко Почепцов?

— Так,— відповів я.

— І це ви повісили об'яву?

— Яку... об'яву? — почав я, та раптом усе зрозумів.

«Він! Хазяїн Грині!..» — подумав я, і в грудях мені похололо...

СКАЖИ «ПРИВІТ!»

— Може, запросите мене до квартири, чи так через поріг і розмовлятимем? — порушив тишу незнайомец.

— Вибачте! — знітився я.— Заходьте, будь ласка.

— А це що за збори? — поцікавився він, коли побачив хлопців.

— Ніякі не збори! — заперечив я.— Ми просто так... Ви проходите на кухню, воно там.

— Що — «воно»? — здивувався незнайомець.

— Не «що», а «хто»! — поправила його Вітуня. — Бо воно живе.

— Звісно, «хто»! — сказав я. — Ваш Гриня.

— Пробачте, але я не дуже розумію, про якого Гриню ви говорите. Нема в мене ніяких Гринь!

— Як нема?! — здивувався тепер Сергій. — А ваше грачення?

— А, так ви про грачення! — нарешті зрозумів незнайомець. — Так би й казали, а то «воно», «Гриня»! А ви чому, власне, вирішили, що воно моє? Ви знаєте, хто я?

— Звичайно, знаємо! — відповів Славко. — Ви його хазяїн.

«Поганий хазяїн!» — подумав я, та змовчав.

— От і не вгадали! — посміхнувся незнайомець. — Я — ваш новий кербуд! Хе-хе...

— Ви... правду кажете? — не повірила Вітуня.

— Дівчинко! — суворо обірвав її кербуд. — Запам'ятай: Зіновій Всеволодович Панько, тобто я, завжди каже правду!

— Вибачте нас, Зіновію Всеволодовичу! — загомоніли відразу всі. — Ми теє... ну, ми того...

— Я бачу, що ви «теє» і трохи, мабуть, «того», але, — і він подивився на мене, — запам'ятайте раз і назавжди, громадянине Почепцов: ніяких об'яв без мого дозволу вивішувати не можна! В нашому будинку, який бореться за звання найкращого в районі, біля першого парадного є спеціальна дошка для об'яв та оголошень. Двері — не для цього! Ясно?

— Ясно! — відповіли ми як один.

— Тоді будьте і про це не забувайте! — заговорив раптом віршами кербуд і сам здивувався. — Ти ба, поет!.. Ну добре, пішов. А об'явочку зніміть, «товариші громадяни»!

— Здається, в с е! — сказав Славко, і ми полегшено зітхнули.

— Нам тяж час. Бувай! — попрощалися хлопці. — А об'яву ми знімемо.

Вони помахали Грині — н а ш о м у Грині! — і пішли, а я нагодував грачення й сів за уроки.

Скоро прийшов тато.

Він зазирнув до кухні й одразу — точнісінько як я у хлопців — спитав у мене:

— Ну як?!

— Люкс! — відповів я Сергієвим слівцем, і тато щасливо посміхнувся.

— Ти уроки робиш? — помітив він. — Роби, роби, потім розкажеш.

Тато відрізав хліба й сиру, налив чаю і спитав:

— Ти пробач, я на хвилю. Можна, я побуду з ним... з грачем?

— Звичайно, можна! — щедро дозволив я, бо чудово знав: тато теж давно мріяв про щось живе.

— Я трошки, поки ти вчиш, — зрадів тато, взяв коробку з Гринєю і поспішив до себе.

А коли я впорався з уроками, ми з татом сиділи на кухні й розмовляли. Я розповів йому про всі наші пригоди. А потім тато розповів мені про граків.

Виявляється, вони живуть майже по всіх куточках Радянського Союзу, а навесні прилітають найпершими. Гніздяться вони величезними колоніями і з року в рік повертаються на старі місця. Граки знищують шкідливих комах, очищають ліси й поля. І що цікаво — їх можна навчити розмовляти! Звичайно, не так добре, як людину, але хоч кілька слів.

— Тату, а давай Гриню навчимо, — попросив я.

— А що, спробуємо! Уявляєш, приходимо додому, а він нам: «Привіт!» Або хтось питає, як його звуть, а він «Гриня!» Здорово?..

— Здорово! — погодився я. — А як його вчити?

— Не так і просто, — зізнався тато. — Треба йому щодня

повторювати одне й те ж, може, й навчиться, коли не ледачий.

— Та він кращий за всіх! — захоплено вигукнув я.

— Навіть за нас із мамою? — примружився тато.

— Ой, що ти! Гриня кращий за всіх граків.

— Коли так — навчиться! — погодився тато й пішов зустрічати маму з роботи. А я прибрав на кухні, склав на завтра портфель, підкинув Грині сиру — раптом їсти хоче! — і пішов спати.

Сьогодні я заснув одразу. Навіть не чув, коли прийшли батьки. І всю ніч мені снилось, як ми з Гринею балакаємо про все, про все на світі.

ГІМНАСТИЦІ — УРА!

Тепер дні минали швидко й весело. А з ними непомітно промайнули осінь та зима.

Гриня став уже зовсім нашим і тільки-но помічав когось, як вигукував своє вітальне «кр-ри-а!». Він помітно підріс, і лише по дзьобу можна було вгадати, що він молодий. У грачиної молоді дзьоби вкриті невеличкими брунатними пір'їнами, а дзьоби дорослих — білі.

Граки, шукаючи поживу, часто встромляють дзьоб у землю, от пір'я й витирається.

Ми весь час навчали Гриню розмовляти.

Не скажу, що вийшло одразу, але...

Якось, коли я повернувся додому й кинув Грині звичне «Привіт!» — він не відповів.

— Гриню, ти не захворів? — схвилювався я.

Гриня сидів на холодильнику й мовчки позирив на мене.

Раптом він звівся навшпиньки, витяг шию, мов півень, і гукнув:

— Кр-ри-іт!

— Що?! Що ти сказав? — не повірив я власним вухам.— Ану повтори!

І Гриня повторив, та ще й як!

Що тут зі мною сталося, я зараз і не згадаю. Пам'ятаю тільки, що я гасав по квартирі та кричав:

— Ура! Гриня говорить! От так Гриня!..

На radoщах я пригостив Гриню чималим шматком татової ковбаси — на завтрашній сніданок — і помчав у двір ділитись новиною.

— Вигадуєш! — не повірили хлопці, коли я розповів про Гриню.

— Пішли, самі почуйте! — запропонував я, і ми гуртом помчали до мене.

Тільки-но ми переступили поріг і навіть не встигли привітати Гриню, як почули:

— Кр-ри-іт! Кр-ри-іт!

Гриня, наш розумничок, вітав моїх товаришів.

Тепер усі повірили. І хоча Гриня не дуже розбірливо вимовляв свій «привіт», але він зрештою птах, а не людина. Он скільки людей неправильно говорять і перевчатися не хочуть! Тож Грині можна вибачити.

Ми оточили його й почали наперебій говорити пестливі слова.

— Досить! — зупинив нас Сергій.— Розбалуємо його, і він далі не схочє вчитися.

— Схоче, схоче,— заторохтіла Вітуня.— Він такий хороший! — Вона погладила Гриню.

А він скочив їй на плече, бо давно вже цьому навчився, і вдячно потерся об її щічку.

— А давайте його у двір винесем,— запропонував Славко.— Він уже добре літає, нехай погуляє на свободі!

— Не вигадуй! — обурився я.— А коли дремене кудись, тоді що?

— Не дремене, не дремене! — загомоніли всі, підтримуючи Славка.— Такий розумний не дремене.

Коли б хто знав, як мені не хотілося ризикувати Гринєю! Та відмовляти друзям не хотілося ще більше. Тому я погодився. Але спробував іще раз відмовити хлопців.

— А він не застудиться? — вагався я. — Надворі ще сніг...

— Не крути! — зрозуміли всі мою хитрість. — Ти сам знаєш: для граків сніг — віщо. Ходім!

І ми пішли...

Пустити Гриню ми вирішили на майданчику.

Я став посеред нього. За спиною була гірка, спереду — хлопці півколом, про всяк випадок.

— Запускай! — скомандував Сергій, і я посадив Гриню на березневий підталий сніг.

Чи то свіже повітря подіяло на нього, чи сніг з незвички обпік йому лапки, тільки Гриня скрикнув, махнув крилами — і помчав через наші голови!

Ми аж заніміли. А коли зрозуміли, що трапилось, помчали з диким вереском за ним. Та хіба наздоженеш молодого дужого грака, відгодованого на домашніх харчах?!

Гриня летів, як метеор. За якусь мить він зник за рогом будинку.

— О-ох! — видихнули ми водночас і прикипіли на місці.

Але за кілька хвилин із-за протилежного рогу з'явився — хто б ви думали? Точно! Наш Гриня!

Він долетів до мого під'їзду і всівся на бетонний козилок над входом.

Коли ми підбігли до дверей, Гриня спокійнісінько, мов нічого й не сталося, чистив своє пір'я і гордо позирав на нас.

— Ну й дав! — захоплено вигукнув Славко.

— Вищий пілотаж! — закричав Вітько.

І ми тричі гукнули Грині «ура».

А Гриня втішався славою і, здавалось, не думав спустатись.

— Гриню, — покликав я лагідно, — а йди-но сюди!

Ніякої уваги.

— Гриню, любесенький! — заблагала Вітуня. — Будь хорошим, ходи до нас.

Те ж саме...

Ми кликали його на всі голоси. Яких тільки слів ми не вигадували! Та дарма. На Гриню ніщо не діяло. Він тільки зиркав згори на нас. Ще б пак, ціла купа людей витанцювує перед ним!

— Ну от що! — рішуче мовив Славко. — Зараз я тебе, розбійника, дістану. Не Гриня ти, а справжній Буцефал! Ану, хлопці, — звернувся він до нас, — станьте двоє поруч, а я здеруся вам на плечі.

Далі пояснювати не було потреби. Ми чудово зрозуміли план Славка.

— Але ж він може втекти! — злякалась Вітуня.

— Мовчи, — обірвав її пошепки Сергій, — бо почує. Краще ходи навколо й розмовляй з ним, щоб нічого не підозрював.

— А про що? — поцікавилась Вітуня.

— Про що хочеш. Казку розкажи.

— Яку?

— От недотепа! — скипів Сергій. — Та хоч «Плескачика».

— Я знаю тільки віршами...

— Це те, що треба! — встрияв Вітько, бо Сергій ось-ось закричав би. А кричати не можна, Гриня злякається.

— Добре,— погодилась нарешті Вітуня й почала:

Якось каже дід бабусі:
— Розпали вогонь в печі
та для нашої Ганнусі
ти плескачика спечи...

Вона походжала перед під'їздом і голосно декламувала. А Гриня сидів на самому краєчку козирка й уважно слухав.

У цей час я та Сергій стали спина до спини, Вітько підсадив Славка, а той спритно скочив нам на плечі. Але... до козирка не дотягся.

— Ставайте навшпиньки! — просичав Вітько, який керував операцією.— Не дістає!

Ми, крекчучи, бо Славко таки важив чимало, звелися навшпиньки.

— Є! — почувся Вітьків радісний шепіт.

Ми глянули вгору й побачили, як Славко вправно підтягнувся і блискавично перекинув тіло на козирок. Ще якась мить — і Гриня був у нього в руках!

— Славі — слава! — закричали ми.— Хай живе найкращий гімнаст у світі!

І тільки тут я раптово помітив, що з-за рогу будинку за нами весь час, поки ми діставали Гриню, стежив якийсь хлопець. Я бачив його кілька разів і до цього — він, мабуть, мешкав у сусідньому будинку,— тож вирішив гукнути його до нас. Але він раптом немов ошпарений сіпнувся й так дременув — аж п'яти заблищали!

«Так це ж він,— одразу здогадався я,— колишній хазяїн Грині!.. Ач, як дременув! Соромно стало, що вигнав бідолашного птаха з дому!»

Я хотів був кинути йому навздогін кілька «гарячих» слівець, та мене збив Славко.

— От що таке гімнастика! — гордо сказав він, коли спустився.— Рекомендую всім: найкращий вид спорту!

Ми дружно погодились і відразу ж вирішили гуртом записатись на гімнастику.

— А дівчат беруть? — захвилювалась Вітуня.

— Візьмуть,— заспокоїв її Славко.— Я за тебе попрошу.

Ми ще поговорили про Гриню, про Славчин подвиг і про користь гімнастики та розійшлися по домівках — уроки вчити. Наближались весняні канікули, і нам не хотілося псувати оцінки за чверть.

КАНІКУЛИ — ЦЕ ДОБРЕ, АЛЕ...

Третю чверть я закінчив майже на «відмінно». Чому майже? Бо зі співів та малювання в мене були четвірки.

Зі співами ясно. Голосу та слуху в мене ніколи не було. «Викапаний тато!» — казала мама, коли ми з ним «давали концерт», тобто співали дуетом і натирали підлогу.

А з малюванням сталася прикрість.

Наприкінці чверті нам задали намалювати склянку з чаєм. Малювати я люблю, тож одразу засів за малюнок. Щоб усе було по-справжньому, як у житті, налив у склянку чаю та поставив її перед собою.

Коли я вже розфарбовував свій малюнок, прийшов Славко.

— Малюєш? — поцікавився він.

— Малюю, — відповів я. — Вже кінчаю.

— А в мене не виходить.

— Чому? — здивувався я.

— Та знаєш, — пожалівся Славко, — спершу я намалював, а потім подумав: чай малювати з цукром чи без? Поспитав у мамі. Вона сказала — з цукром, хіба ж то чай без цукру! Я й почав знову, та нічого не вийшло...

— Та невже? — посміхнувся я.

— А ти сам спробуй! — розсердився Славко й пішов.

А я сів за стіл і почав думати: як же й справді намалю-

вати чай, щоб видно було, що він — із цукром? Але нічого не придумав. Тоді я просто написав на малюнку: «Ц е й ч а й — і з ц у к р о м!»

— Почепцов! — викликав мене наступного дня Микола Олександрович, учитель малювання. — Це що за жарти? — І він тицьнув мені мій малюнок.

— Це не жарти, а «Чай із цукром», — сказав я.

— А де видно, що він із цукром?

— Так я ж написав!

— Я бачу, що написав, але ж у нас урок малювання! Тому треба не писати, а малювати! — обурився вчитель і вліпив мені трояка. В результаті — четвірка у табелі.

Та коли не зважати на це, все було не так і погано. Мама раділа й дивувалася, чому я раптом зробився майже відмінником. А тато навіть промову виголосив — про позитивний вплив домашніх тварин на учбовий процес.

А наступного дня...

А наступного дня тато рано прибіг з роботи й весело сповістив, що його посилають у відрядження до Чернігова. Мама страшенно зраділа й одразу вирішила, що ми поїдемо всі разом. Я не буду вулицями тинятися, та й у Чернігові живе татова мама, моя бабуся, якої ми давно не бачили. Тож ми погостюєм у бабусі та й Чернігів оглянемо.

Ідея була чудовою, коли б не... Гриня! Взяти його з собою — неможливо. Не кидати ж напризволяще!

— Це не проблема! — сказав тато. — Домовся з хлопцями. Гадаю, вони допоможуть...

Славко й справді радо погодився взяти Гриню до себе на час канікул.

— Тільки гляди, — попередив я, — не випускай його більше! Та годувати не забувай.

— Все буде нормально! — поклявся Славко. — Їдь і не переживай.

І я поїхав.

Майже всю дорогу до Чернігова я думав про Гриню. «Бідолаха — думав я, — як він без мене? Чи добре йому? Чи не голодує?»

У Чернігові в нас було стільки справ, що я, чесно кажучи, навіть інколи забував про Гриню. Та канікули збігли швидко, татове відрядження — теж, і ми поїхали додому. І знову всю дорогу, вже до Києва, я думав лиш про нього.

Тільки-но ми помилися з дороги й розпакували валізки з гостинцями, як я помчав до Славка.

ПОСТУКАЙ У МОЄ ВІКНО!

Славко зустрів мене чомусь не дуже радісно.

— Повернувся, мандрівник,— пробурмотів він замість вітання.

— Повернувся! А чого ти став такий гордий.

— Який там гордий! — відмахнувся Славко. — З Гринемо щось не те...

— Як не те?! — злякався я. — Що з ним? Кажі! Де він?

— Заспокойся, он він, у коробці. Де ж йому бути! Але, знаєш, як тільки ти поїхав, Гриня страшенно засумував. Напевно, за тобою.

— Де коробка? — перебив я Славка.

— Он у кутку...

Я побіг до коробки й зазирнув у неї. Гриня нерухомо сидів у куточку, весь наїжачений і дуже сумний.

— Гриню, — покликав я тихенько, — я приїхав. Привіт! Він тільки скоса позирнув на мене.

— Ти не впізнав мене? Це я, твій хазяїн!

Гриня навіть не ворухнувся. Перед ним стояла тарілка

майже на всю коробку. Видно було, що Гриня й не торкався їжі.

— Не їсть? — поспитав я Славка.

— Не їсть...

— А навіщо така здоровенна тарілка! — накинувся я на нього, бо не знав, що й сказати.

— Не чіпляйся до тарілки! — огризнувся Славко.— Тарілка в самий раз. То Гриня замалий для неї.

Я взяв коробку, віддав Славкові тарілку й подякував.

— Е, чого там! — кинув Славко, й очі в нього стали сумними, як у Грині.

Ми попрощались, і я поніс Гриню додому.

Вдома я про все розповів татові.

— Нічого,— заспокоїв тато,— іди лягай, все буде добре!

Заснув я аж перед світанком. А вранці, тільки-но прокинувся, відразу побіг до кухні.

Там за столом сидів сумний тато. Біля плити, така ж сумна й тиха, поралась мама. А на підвіконні нерухомо сидів Гриня й дивився у вікно.

— Зрозумів? — спитав тато, коли я побачив, куди дивиться Гриня.

— Зрозумів...— ледь видушив із себе я і, нітрохи не соромлячись, заплакав.

— Розкис, як дівчисько! — сказала мама й сама раптом схлипнула.

— Нічого не поробиш,— розвів руками тато.— Вирішуй сам...— І вони з мамою пішли в кімнату.

А я підійшов до Грині, який так і припав до вікна, і знову глянув у двір. Там, неподалік од майданчика, гордо й незалежно походжали чорні-чорні, аж металеві, граки. «А що вирішувати! — подумав я.— Тепер йому в коробці не життя...» Я провів долонею по його настовбурченому пір'ю, відвернувся й кинувся геть.

За кілька хвилин я оббіг наше товариство. Ми зібралися на майданчику, посідали на гойдалки і довго-довго мовчали. А навіщо говорити, коли й так усе зрозуміло!

Дивна все-таки річ — тримати вдома птаха! Здається, він так звикає до тебе, що ніколи, ну просто ніколи-ніколи в

житті вам не розлучитись! Але приходить година, коли якась сила, набагато дужча за твою любов, кличе його до своїх! Адже в усіх-усіх на світі є своє, найдорожче, рідне. Так-так, і в кожного птаха, як і в людини, теж є батьківщина, друзі, батьки... А без них не може ніхто!

Багатоголосий лемент пташиної зграї перервав наші думки. Граки раптом дружно знялися в повітря й помчали на схід, у поля та ліси, де на них чекали рідні гнізда.

— Ну що,— промовив Сергій,— пора?

— Пора...— відповів я, бо чудово його зрозумів. Я підвівся з гойдалки й побіг додому.

Повернувся я з Гринєю в руках. Він сидів у мене в долонях і навіть не ворухився — так і прикипів поглядом до кількох самотніх граків, які ще походжали навколо майданчика.

Хлопці оточили мене,— кожен звернувся до нашого Грині. Востаннє...

— Бувай,— тихо сказав Сергій.

— Салют,— махнув рукою Славко.

— Прощавай,— кинув Вітько.

А Вітуня лиш голосно схлипнула.

— До побачення! — мовив я і розтулив долоні.

Гриня радісно стрепенувся, щосили змахнув крильми і — стрілою помчав до граків. До своїх граків!

— Навіть не озирнувся! — пробурмотів Славко.— Правду кажуть — як вовка не годуй...

Але ми так поглянули на нього, що він знітився.

— Та ну вас усіх! — кинув Славко і поплентав до свого під'їзду.

Невдовзі усі розійшлися. А я ще години дві сидів на майданчику, ніби сподівався, що Гриня повернеться. Адже я навмисно сказав йому не «прощавай», а «до побачення»!

Та даремно. Він не повертався!

Я й незчувся, як до мене підійшов Зіновій Всеволодович.

— Що, знов розмірковуєш, куди б його об'явочку приліпити?! — пожартував він і хотів був засміятися своєму жартові, але запримітив вираз мого обличчя й замовк. Мабуть, зрозумів: мені зараз не до жартів! Кербуд іще з хвилику потоптався на місці, ніби підшукував, що б його таке

сказати доречне, та зрештою махнув рукою і мовчки подибав геть.

На восьмий поверх я піднімався і дорогою заспокоював себе:

— Це нічого. Це так, тимчасово. Воно пройде...

Але насправді я чудово знав, що воно вже ніколи не пройде, що воно засіло в мені назавжди, і від сьогоднішнього дня щоразу, коли надворі вітер обриватиме листя, а холодний дощ колотиме землю, я буду уважно прислухатись: а може, знову хтось, кому страшенно потрібні тепло і ласка, постукає до мене у вікно?!

10 коп.

Анатолий Георгиевич Костецкий

ПОСТУЧИ В МОЕ ОКНО...

Повесть

Для младшего школьного возраста
(На украинском языке)

Рисунки Сергея Кирилловича Артюшенко
Издательство «Веселка», Киев-4, Бассейная, 1/2

Редактор **І. В. Маценко**
Художній редактор **І. І. Литвин**
Технічний редактор **М. А. Калиш**
Коректор **Н. І. Поклад**

Інформ. бланк № 1072

Здано на виробництво 24. 03. 1978 р. Підписано до
друку 30. 05. 1978 р. Формат 70×90¹/₁₆. Папір друк. № 1.
Гарнітура звич. нова. Друк високий. Фіз. друк. арк.
2,5. Обл.-вид. арк. 2,29. Умовн. друк. арк. 2,9. Тираж
65 000. Зам. № 628-8. Ціна 10 коп.

Видавництво «Веселка», Київ-4, Басейна, 1/2.
Львівська книжкова фабрика «Атлас» республікан-
ського виробничого об'єднання «Поліграфкнига»
Держкомвидав УРСР, Львів-5, Зелена, 20.